Ч. 173 Четвер 5 (17) серпня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Заговор в Парижи. — Царский указ в справі студентів. — Наслідки подорожи Делькассе'ого).

В Парижи, як ми вже донесли, викрили знов заговор против републики. На провінциї арештовано і відставлено в товаристві 15 жандармів проводиря табору националістичного п. Deroulede. Хотяй він є послом, вкинено его до вязниці і то без призволу парляменту, що вказує, що правительство само починає помітувати законами. В Парижи як і в цілій Франциї настало велике невдоволене. Заходить обава, чи правительство само не приготує замаху на републику, не оголосить диктатури, щоби тим способом скорше скінчити ту скандальну справу з Драйфусом. Кажуть, що арештовано ще 35 осіб — крім того мають увязнити ґенералів Мерейера, Цурліндена і инших, котрі мали нараджувати ся над збунтованем армії. Все то стоїть в звязи з новим процесом Драйфуса. В заговорі мали взяти участь ґрупи: роялістична, антисемітска і патриотична ліґа. Вже від хвилі звістної афери Деруле..а з ґенералом Рожетом зачало правительство підозрівати, що істнує сериозний заговор. Від того часу підозріне що раз більше скріпляло ся і правительство прийшло до переконаня, що заговор істнує вже від липня 1898 року. Між иншими арештовано також секретаря Орлеаньского князя Бюфета в хвили, коли хотів перейти бельґійску границю. Льокаль патриотичної ліґи опечатано. Президент антисемітскої ліґи узброений в ніж і револьвер забарикадував ся з товаришами в домі ліґи і заявив що поліциї не впустить. Поліция рішила не брати дому приступом, але розпочала формальну облогу. Дім обставлено сторожею, відтято воду, телефон і замкнено ґаз. Замкнені члени ліґи поставивши на даху сторожу з набитими револьверами рішили видержати облогу до остатної хвилі, заявляючи, що скорше висадять цілий дім у воздух, а не дадуть ся арештувати. Цілій тій авантурі придивляє ся велика товпа народу.

„Правительственний Вестнік" оголосив царский указ с відбуваню військової служби студентами висших шкіл, вигнаних з причини збірних забурень. Ті хвилеві приписи складають ся з десяти артикулів, з котрих два перші так звучать: „Арт. 1. Вихованки висших шкіл за викликане збірних забурень в наукових заведенях, або на їх вні, за підбурюване до таких забурень, за упряме, після змови оминане наукових занять і за намови до такого оминаня, будуть вигнані з наукових заведень і взяті до війска для відбутя військової служби, хоч би навіть мали пільгу для родинних відносин, або пільгу після степеня образованя, або хоч би навіть не дійшли ще до асентерункових літ, або при льосованю витягнули жереб увільняючий їх від військової служби". Арт. 2. „Розслїджувати наведені переступлення буде утворена при кождім висшім науковім заведеню окрема комісия, до котрої входять: голова і члени педаґоґічної колеґії, котра після обовязуючих в науковім заведеню приписів, має над студентами дисциплінарну власть, а окрім того представителі міністерства війни, внутрішних справ і судівництва".

Париский Matin впевнює, що подорож Делькассе'ого до Петербурга була дуже важною. Однак не дотикала она в нічім справи Драйфуса. Впрочім вскорі дадуть ся відчути наслідки тої подорожи, котру тепер будь що будь покриває містична заслона. Нині більше не можна нічого знати, як тілько, що подорож міністра справ заграничних більше приписала як сподівали ся.

Новинки.

Львів дня 16-го серпня 1899.

— **З аепархії львівскої.** О. Іван Кулицкий парох Маркополя іменований завідателем залозецкого деканата по принятю резиґнациї о. Ад. Витвицкого з Батькова. — О. Ем. Зарицкий сотр. з Орошина дістав завідательство в Водниках, о. Йосиф Барановский парох Дубща дістав ex currendo завідательство в Шибалині, о. Григ. Панчишин, сотр. з Підкаменя дістав сотрудництво в Берлині, о. Йос. Коменда сотр. зі Страдча дістав посаду префекта захристиї при архикатедр. храмі у Львові. — Введені оо.: Миколай Макух з Балучина в ex curr. завідательство Перегновна,

---

40)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского)

(Дальше).

Ніколи не мало ніяке супружество так красних виглядів, як ті, які отвирали ся Юриеви Джернемови і его жінці, коли вернули до двірка з видом на ріку. Капітан Джо Динкомб повитав свого зятя з такою сердечностию як правдивий мореплавець; але в кілька днів по его приїзді взяв его старий мореплавець на бік і сказав ему щось такого, що Юриеви аж не могло в голові поміститн ся.

— Ти знаєш, як я Рожечку люблю — сказав він — і знаєш також, що коли би провидінє боже було мене наділило сином, то він не був би для мене дорожший як ти. Отже що би й не було, о моїй любови не можете сумнівати ся. Чуєш же Юро, приречиж мені, що не будеш сумнівати ся о моїй любови.

— Прирікаю з цілого серця — відповів Джернем — мені й на гадку не приходило сумнівати ся о вашій доброті або любови так само, як сумнівати ся о тім, що сонце сьвітить. До чогож Ви то говорите?

— Ну, до того Юро.... бо хочу Вас покинути.

— Хочете нас покинути?

— Так, мій хлопче. Бо то, видиш, лїниве житє сухопутника не для мене. Я спробовав его і оно мене не вдоволяє. Я гадав, що коли буду дивити ся на опті филї по тамтім боці города, як они бють об беріг, знайду якусь відраду. Так не стало ся. Мене від шести місяців так кортить на море, що мало не розхорую ся. Доки ще Рожечка не була нічиєю, лиш моєю, то мене держало при нїй, і я би був лишив ся при нїй аж до смерти. Але тепер має она вже чоловіка і двоє вірних слуг, котрі би лишили ся при нїй, як би ти єї покинув — а я гадаю, що ти також скорше чи пізнійше підеш. Отже нема причини, щоби я і дальше сидів на суши, та загабав із туги за морем.

— Отже Ви хочете дійстно від нас іти? — відозвав ся Юрий. — Я бою ся, що бідній Рожечці серце із жалю пукне.

— То нї, Юро — сказав на то капітан Динкомб. — Коли молода особа вже раз віддасть ся, то у неї серце видержить, доки не розходить ся о єї мужа. Моїй малій Рожечці буде прикро, що стратить свого старого батька, але буде мати тебе на потіху і не буде довго плакати. А впрочім я не на завсїгди Вас покину. Я хотів би лиш раз поїхати з набором до Індиї і заробити трохи гроша для внуків, котрих сподіваю ся, а відтак вернув здоров і веселий і осяду при родині спочивати. Я виглядав собі хороше мале судно, котре би якраз було для мене. Уладжу собі его і заким ще сей місяць дійде до кінця, пущу ся на сині води.

Старий мореплавець говорив очевидно направду так, а Юрий Джернем і не силував ся єму відраджувати. Розамунда просила его, щоби він не вибирав ся в дорогу, але просила надармо. З початком червня виїхав капітан Динкомб з Анґлії на хорошім малім корабли, котрий на честь своєї доньки назвав: „молодичкою".

Заким він ще відїхав, прирік ему Юрий, що він не вибере ся в нову подорож морску, доки тесть его не верне.

— Можу позволити собі рік або й більше відпочивати — сказав він; — нехай моя люба мала жіночка не лишає ся без опіки.

Молоде супружество урядило ся длятого вигідно в просторім двірку, котрий тепер цілий до него належав.

Для Розамунди було нове житє безпрерривним щастем. Она любила свого мужа з цілою романтичною ніжностию недосьвідної молодости. В єї поетичній уяві був він найблагороднійшим і найсьмілійшим зі всіх людий на землі. Она дивувала ся свому щастю, коли виділа, як він щиро і преданно, та з вдоволенем жертвував для неї всі приятности свого свобідного вандрівного житя.

— Не можу собі і погадати того, Юрию, щоби тілько щастя могло довго тревати — сказала она одного дня до него.

То глухе перечуте мало незадовго стати дійстною правдою! Сонце обіцювало єї вічно сьвітити, здавало ся, що спокій погідного літа не мине ніколи, але насунула ся чорна хмара, що в одній хвили закрила ціле погідне небо. Щезло молоденьке щастє Розамунди Джернемової, як би то був лиш сон.

Лука Побоярский в експон. сотрудництво в Бубнищи, Ем. Зарицкий завідательство Водник, Ник. Струтиньский в сотрудництво в Болехові, Ник. Виввицкий в завідательство Галича, Йос. Застирець в II. сотрудництво в Бережанах.

— З Станиславівщини пишуть нам: У всхідній Галичині вештав ся від довшого часу молодий чоловік Жигмонт Строньский, котрий представляв ся за питомця духовної семинариї і видурював по сьвященичих домах запомоги на лічене катаракти, ізза котрої мусів з семинариї виступити. На ділї мав на однім оці більмо. Стрийска жандармерия приарештувала его і в слїдстві показало ся, що він обікрав одного сьвященика в Станиславівскім. По переведенім слїдстві викрило ся дальше, що чоловік той не мав ніяких студий, натомість дуже цікаву минувшість і знакомство з арештами в Самборі, Рудках, Стрию, Городку і т. д. По переведеній розправі трибунал станиславівский засудив помислового підприємця на 8 місяців тяжкої вязниці заостреної постом що 14 днів. Можливо, що по відсидженю кари пустить ся Строньский знов на ту дорогу. Задля того остерігаємо завчасу, тим більше, що він вже пробовав щастя жебрати яко народний учитель, правник, ветеринар, журналїст, а найдовше удалось ему волочитись в сьвященичій одежи.

— Нещаслива пригода. Лесь Кухарчук, син Юрка, молодий як дубчак, двайцять й кілька літ з Заріча, ішов до Делятина в брід через Прут з бесагами на плечах, аби купити муки кукурузяної. Коли дійшов до половини русла впрочім вузкого, надплила страшною струєю велика филя і в мить звалила парубка і понесла аж до застави камеральної, збудованої до виловлюваня дерева. Двох гуцулів видістали тіло парубка і віднесли до трупарні в Делятині.

— Крадежи. В Тернополи в ночи з пятниці на суботу вкрали ся злодії до загороди господаря Йос. Сеньковского при улици Микулинецкій і розбивши стаєнні двері викрали пару коний і корову. В хвили, коли запрягали коні до воза, господар збудив ся і зловив одного з них, а другий утїк. Але придержаний злодій добув револьвера і вистрілив. Господар настрашив ся і випустив злодія з рук, а задержав лиш капелюх, плащ і парасоль. В тій хвили надбігли домівники й поліция і зачали ловити злодія, однак той, давши ще кілька вистрілів з револьвера, серед темної ночи, утїк. В плащи найдено 10 куль револьверових. — В тій самій порі добували ся злодії до шпихлїра Теодора Чикала на ул. Микулинецкій; поліция їх сполошила, але виловити не могла, задля великої пітьми.

— Убийство. Війт з Вербіжа під Коломиєю жив від довшого часу в незгоді зі своїм зятем. Вкінци зять при одній нагоді так оббив свого тестя, що той в его руках скопав. Діяло ся се в ночи з четверга на пятницю, а в пятницю рано убийник з'явив ся в канцеляриї адвоката дра Гачевского і оповівши, що зробив, просив, щоби его звідтам запровадити до арештів судових. Розуміє ся, ему того не відмовлено.

— Піроманія або манія підпалюваня. З Пресбурга доносять, що в громаді Гайду Бисирмені в послїдних часах дуже часто горіло. При послїднім пожарі зловлено 16-лїтного хлопця Осипа Керекдярто. Люди, що вже від давна завзяли ся були на підпальника і закляли ся, що страшно на нім пімстять ся за свою шкоду, тягнули его вже до горіючої хати і хотїли кинути его в поломінь. Нараз дали ему спокій, бо хлопець став страшенно реготати ся як божевільний і якимсь зьвірским голосом оказував свою радість з того, що підпалив хату. Коли божевільного пустили, він підійшов сам до огню та розкладав руками і дурів з радости. Пізнійше почав так шалїти, що ледви можна було его звязати. Нещасливого, котрого очевидно взяла ся піроманія, відставлено до дому божевільних.

— Дама з горіючим капелюхом. Рідкий случай погоріня став ся онногди у Відни на передмістю званим Вирінґ. Якась елеґантно убрана дама ішла улицею, коли хтось із переходячих попри ню людий побачив, що з капелюха на голові дами іде дим. Заким той чоловік мав ще час звернути увагу дами на то, капелюх убраний мережевом і перами, бухнув ясною поломінею. В сїй критичній хвили приступив якийсь пан до горіючої дами, зірвав їй з голови горіючий капелюх і потоптав ногами. Дама, котра аж тепер зміркувала, в якій знаходила ся небезпечности, зімлїла. Впрочім нічо її не стало ся, лиш волосє собі обсмалила. Дама та була в якійсь трафиці, де купувала ґазету і там нахилила ся занадто до ґазової поломіни, до котрої в трафіках закурюють цигара, і капелюх займив ся.

— Переношенє хороби рака. Учені стараються конче вислїдити, що єсть причиною тої страшної хороби, котра зве ся раком, але доси то ще не удало ся. В найновійших часах пішла була чутка, що удало ся вже вислїдити такого бациля (прутня), котрий єсть причиною тої хороби, однакож і та чутка показала ся неправдивою. Тепер один анґлїйский учений др. д'Арсі Павер (d'Arcy Power), котрий від многих лїт трудить ся над вишуканєм причин хороби рака, вказує на інтересний факт, котрий може зверне розслїди причин тої хороби на инше поле, на котре доси не зважано. Д'Арсі Павер дослїдив іменно, що в декотрих сторонах, ба навіть лиш в декотрих домах рак дуже часто проявляв ся, мимо того, що властителї і жителї зміняли ся. З того вносить він, що заразник хороби рака, котрий дає ся переносити, держить ся таких місцевостий, а такі сторони і такі помешканя суть невідповідні для людий, в котрих родині були вже такі, що хорували на рака. Вода до питя не грає при тім такої ролї, як н. пр. при тифусї, при котрім доказано, що кілько разів він де виступав яко пошесть, то вода була переповнена тифусовими бацилями. На основі своїх інтересних розслїдів радить др. д'Арсі Павер, щоби робити дальші розслїди на ростинах і зьвірятах в таких місцевостях, де хороба рака проявляє ся, щоби відкрити посередника тої хороби. Тепер н. пр. звістно, що хоробу звану маляриєю переносять комарі, що держать ся багнистих сторін, москітоси. То відкрив Роберт Кох, котрий поставив доказ, що ті комарі перещіплюють згадану хоробу в людске тіло; заразник єї знаходить ся в комарах, а ті укусивши чоловіка, впускають заразник маляриї в его тіло. Д'Арсі Павер дослїдив дальше, що там, де частійше проявляє ся малярия, там рідше хорують люди па рака і на відворот. З того можна би судити, що москітоси, котрі дуже захланно набирають в себе зародки малярии, для заразників рака суть неприступні.

— Велике нещастє від штучних огнів стало ся в громаді Сан Дермано Деі Берічі в Італії, де мав загостити епіскоп Феррулїо. На его принятя роблено вже від кількох днів великі приготовленя до штучних огнів та наперед вже для проби стріляно з моздірів, як то єсть звичай майже всюди в Італії. При такім стріляню

ЧАСТЬ ДРУГА.

ГЛАВА ПЕРША.

Многозначний знаходок.

Джо Динкомб був не богато більше як чотири тижні в дорозі, а житє в двірку з видом на ріку остало ся так гладоньким і незакаламученим, як зеркало тихого моря. Молоді супруги не шукали товариства, жили самі для себе. Час минав, а щоденне житє не лишало ніяких згадок, крім згадки любого спокою і щасливого домашного житя.

Одного хмарного дня в липни, коли на дворі падав дощ, спостерегла Розамунда Джернемова, що єї житє нараз змінило ся, хоч причина тої сумної зміни була для неї тайною.

Капітан Джернем до полудня не робив нічого, а відтак прийшло ему на гадку, що має написати якийсь важний лист до капітана свого корабля торговельного „Пізаро“.

Коли отворив свою теку, побачив Джернем, що не має вже відповідного паперу на лист за границю. Він сказав свій клопіт жінці. А мав такий звичай, що у всїх своїх клопотах радив ся жінки, а та і сим разом як звичайно знайшла раду.

— В татовім бюрку єсть завсїгди папір на заграничні листи — сказала она — возьми собі звідтам.

— Алеж моя Рожечко, а деж би я отвирав бюрко твого тата, коли его нема дома!

— Та чомуж би нї? — відозвала ся Розамунда і засьміяла ся — Хиба гадаєш, що тато ховає там якісь тайні річи, або що ховає там пачку любовних листів, звязаних синьою стяжечкою і не хотів би, щоби тих їх видів? Можеш отворити бюрко. Я тобі позваляю; коли тато буде гнївати ся, то вина спаде на мене.

Тото бюрко то була старофранконьска знадоба, що стояла в кутї в тій комнаті, де капітан Динкомб любив сидіти.

— Але як отворити в нїм замок? — спитав Юрий — бо здає ся, що бюрко замкнене на ключ.

— Замкнене — відповіла жінка — але на щастє я маю другий ключ, котрим можна отворити. Ось маєш єго, мій пане і бери ся до свого дїла, бо я мушу обід готовити.

Она наставила ему хорошенькі уста до поцїлунку і вибігла з комнати, а капітан забирав ся до писаня листу, до чого не мав великої охоти. Він отворив бюрко і знайшов там пачку листового паперу. Умочив перо в чорнило, попробував і зачав писати.

„Льондон 20 липня“ — написав він, а відтак „Мій любий Бойд!“ — а коли то написав, нараз призадумав ся. Найлекша часть листу була вже написана.

Капітан Джернем оперши ліктями об стіл сидів так і дивив ся перед себе і не міг якось ніяк позбирати до купи гадок. Нараз звернув его увагу на себе якийсь предмет, що лежав перед ним між перами і олівцями.

Була то якась пігнена золота монета.

Він зблїд як стїна і вхопив ту монету та став їй уважно приглядати ся. То була витерта мала бразилїйска монета золота, на котрої однім боці була вирита буква „g“.

Тоту малу пігнену монету знав Юрий Джернем дуже добре, отже й не диво, що кров так збігла ему з лиця і він сидів блїдий як труп.

Тота монета то була памятка, яку він дав був свому братови, котрого хтось убив, день перед тим, коли они послїдний раз розлучили ся.

А він єї тут знайшов — тут в бюрку Джо Динкомба.

Через кілька хвиль сидів він як би закаменїлий, анї не рушив ся, анї не міг думати. Не міг ніяк зміркувати повної ваги сего викритя. Пригадував собі лиш той подув вітру серед теплої ночи, котрої він з братом послїдний раз працали ся — ярке сьвітло зьвізд в теплих краях, де они розставали ся.

Відтак став сам себе питати, яким способом міг той працальний дарунок, тота золота монета, котру він в хвили розлуки виймив був з кишенї і як би для забавки вирізав на нїй початкову букву свого імени, дістати ся в посїданє Джо Динкомба. Тут, недалеко того місця, де его брат щез без слїду знайшов він сю памятку — сей послїдний слїд, котрий був для него доказом, що Валентин мусїв бути в якихсь зносинах з Джо Динкомбом. А прецї Джо Динкомб розмавляв з Юриєм довго і широко о судьбі убитого мореплавця а капітан Динкомб в цїлій тій розмові анї словом не згадав о тім, що знає що небудь о тім убийстві.

То була дивна річ.

Ще більше непонятною для Юрия Джернема була та обставина, що Валентин позбув ся тої працальної памятки ще за житя, бо послїдні слова, які він сказав до брата, були слїдуючі:

— Задержу ту монету аж до смерти, як памятку твоєї щирости і любови“.

Оба ті мужчини були, бачите, більше, як братями для себе; разом перебули не веселі дитинні лїта, а їх взаїмна любов була більша, як любов братів.

— Не хоче ся менї вірити, щоби він сам позбув ся сеї монети — думав собі Юрий — хоч би навіть і феника не мав. А він був богатий. Таже то гроші, які він носив при собі, звабили убийника. Тут в сїй стороні постигла его судьба — може таки на сїм місци. Осип говорив менї, що тут, заким ще мій тесть поставив собі двірок, була якась опустїла домівка, де сходила ся зволоч з охрестности, котра боїть ся божого сьвітла. Але яким способом дістала ся та монета до Динкомбового бюрка? — А

розпук ся моздір а від него займив ся лежачий недалеко міх пороху. Вибух пороху був страшенний і годі описати, що по тім діяло ся. Люди пустили ся втікати на всі сторони, зробив ся страшенний крик і писк; ранені кричали з болю і кликали на поміч. Вибух покалічив і поранив тяжко 9 людий. Одна мала дівчина згинула таки на місци; в кілька годин пізнійше померло двох хлопців, а на другий день таки той сам, що лагодив штучні огні, і ще один хлопець.

— **Чаруюча погань.** Коли говорить ся о якійсь женщині, що она чаруюча, то звичайно гадає ся, що она така красна і тою красою чарує. А то не завсігди так буває. Найпоганійшою женщиною, яка коли жила, була безпеченчо померша недавно тому в однім угорскім криміналі проводирка розбишацкої ватаги. Лице у тої дивної людини було таке погане, що аж страх брав дивити ся; кожда его черта була чиста погань сама про себе. Ціла еї повабність була в еї імпонуючій поставі і в пречудно милім голосі. Здавало ся, що той солоденький милий голос не належить зовсім до тої величезної поганої баби, що своїм видом і своїм характером подобала більше на мужчину як на жінку. Брутальний вираз лиця зраджував виразно незвичайну лютість серця тої женщини, котра мабуть лиш длятого віддала ся за свого першого мужа, ославленого опришка, щоби могла дати волю своїм лютим забаганкам. Она була готова до всякого злочину і розповідають, що она навіть убила свого першого мужа. Відтак стала проводиркою ватаги. Кажуть, що до неї сватало ся більше як трийцять мужчин, з котрих всі готові були скочити за нею хоч би й в огонь, або що гірше, допустити ся якого небудь злочину, щоби лиш їй сподобати ся. Вісьмох мужчин самі собі жите відобрали, коли побачили, що їх любов не має надії. Три инші із того, що она собі з них закпила, зачали ся так бити, що двох погибло на місци а один остав ся калікою на ціле жите. „Красавиця“ дивила ся спокійно на ту бійку. Пять разів була тота потвора не жінка замужна а всі еї мужі повмирали неприродною смертию.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ґмунден 16 серпня. Вчера прибув тут цісар з Ішлю. Місто було прибране хоругвами, а публика підносила оклики в честь цісаря. Вечером повернув цісар до Ішлю.

Франкфурт 16 серпня. З початком вересня приїде царска пара на замок Фрідберґ, де цариця буде лічити ся.

Льондон 16 серпня. Ґенерал Форестіє, бувший командант анґлійских войск в Єгипті іменований командантом армії в полудневій Африці. Форестіє виїздить сейчас до Капштадту.

що як би може Динкомб мав яку участь в убитю мого брата?

Коли Юрий впав раз на ту гадку, то вже ніяк не міг вибити собі еї з голови. Она здавала ся занадто поганою, щоби дійстно могла вийти з его переконаня, але все-таки так его опанувала, що він не міг еї позбути ся, не міг вибити собі еї з голови і сидів та думав і роздумував.

Єму прийшло на гадку богатство Динкомба. Чи він честним способом придбав того всего богатства? Він пригадав собі неспокій капітана — як его щось ніби перло покидати дім, де тілько мав щастя.

Чи то може не совість так его гризе, що єму так захотіло ся конче вернути назад до житя на мори?

— Навіть і то, що він так добрий для мене, можна тим пояснити, що він хоче спокутувати злочин, якого допустив ся на моїм браті — думав собі Юрий.

Він пригадав собі очевидну доброту серця Динкомба і питав себе самого, чи то може бути, щоби такий чоловік міг допустити ся найбільшого злочину, якого чоловік взагалі може допустити ся. Але єму й зараз прийшло на гадку, що найбільші злочинці бувають часто і найбільшими лицемірами і що ніхто би того не припускав аж до хвилі, коли случай викриє їх підлоту.

Може то таке і з сим чоловіком — подумав собі Юрий Джернем. — Може він лиш удає такого доброго і праведного. Таже я знаю, як то захланність на декотрих людий впливає. Тоті нужденники, що звабили Валентина до сеї хати, були може добре помічниками Динкомба. Яким же би иншим способом та монета дістала ся в его руки?

Він старав ся знайти відповідь на то питане, але надармо. Тота мала золота монета ніби витискала погане пятно злочину на властителю дому.

— А я тому чоловікови стискав руку! — говорив Юрий сам до себе. — Я мужем его доньки. Мешкаю під его кришею — в отсім домі, купленім може кровю мого брата. Боже великий! Аж страшно погадати!

Дві довгі години сидів Юрий Джернем над тим дивним викритєм, що так на него вплинуло. Розамунда прийшла і заглянула крізь двері.

— Ти все ще занятий, Юрию? — спитала она щебетливо.

— Та ще й як занятий! — відповів він якимсь дивним не своїм голосом.

Той змінений голос налякав люблячу жінку. Она увійшла тихцем до комнати і станула поза кріслом свого мужа.

— Юрию — відозвала ся она — у тебе якийсь дивний голос; може ти слабий, мій дорогий?

— Ні, ні, лиш іди собі Розамундо, лиши мене самого!

Молоду жінку дуже заболіло таке поступоване еї чоловіка. Хороші, рожеві губоньки надули ся, в ясних синіх очах заблисли сльози.

Юрий Джернем звісив голову на зложені руки і не зважав на то, що его жінка так зажурила ся. Не могла вийти, щоби ще щось не спитати его.

— Може тобі що є, Юрию? — спитала она.

— А хоч би й було, то ти тому не порадиш.

Від того різкого голосу, від тих холодних слів серце еї дуже заболіло. Она більше не відозвала ся, лиш вийшла тихенько з комнати.

Еї любий Юрий ще ніколи не сказав їй злого слова — ніколи ані найменша хмарочка не показала ся на мирнім овиді їх супружого житя.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелізничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольего лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а в Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{31}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан. Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лоґиньского під зарядом В. І. Вебера — (Телефона число 569).